

Arrest

nr. 246 421 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2012 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies* (oud)) afgegeven.

1.2. Op 3 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar

Nederlandse stiefvader F. W. Zij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig van 3 juli 2013 tot 3 juli 2018.

1.3. Op 24 maart 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Op 24 mei 2017 wordt de verzoekende partij voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen na verzet definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel.

1.4. Op 30 juli 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens poging tot moord. Op 10 augustus 2017 wordt zij voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen na verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Op 1 maart 2018 wordt de verzoekende partij voor deze feiten door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot doodslag.

1.5. Op 20 november 2018 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, waarvan de helft met uitstel, wegens de invoer en verkoop van 1,925 kg cannabis, en tot een effectieve gevangenisstraf van één maand wegens het in het openbaar een naam te hebben aangenomen die haar niet toebehoorde.

1.6. Op 15 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

1.7. Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent tegen deze beslissing, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 30 januari 2020 verworpen met arrest nr. 231 974.

1.8. Op 18 februari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een minderjarig Nederlands kind, dit via een volmacht vanuit de gevangenis.

1.9. Op 17 augustus 2020, met kennisgeving op 19 augustus 2020, neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die de volgende redengeving heeft:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/02/2020 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): N. A.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 24.11.1986

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt via volmacht gezinshereniging aan met de genaamde S. J. G. E. S., geboren op 22/04/2016, van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van

openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overwegende dat betrokkene op 24.05.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor een periode van één jaar daar betrokkene zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen. Dit feit werd door betrokkene gepleegd op 04.03.2013;

Overwegende dat betrokkene op 01/03/2018 door het Hof van Beroep definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar met onmiddellijke aanhouding wegens poging tot moord, feit gepleegd op 24/04/2014;

Overwegende dat betrokkene op 20/11/2018 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve straf van 1 jaar met uitstel voor de helft voor een periode van drie jaar en een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan invoer en verkoop van cannabis ni 1..925 kilogram; feiten die betrokkene pleegde tussen 26.03.2017 en 19.04.2017.

Overwegende dat betrokkene sedert 19/04/2017 is opgesloten in de gevangenis;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijf is beëindigd op 05/09/2019 (betrokkene stond onder de F-kaart sedert 16/07/2013) omwille van /de bovenstaande feiten van openbare orde, beslissing die werd bevestigd door de RVV bij arrest 231.974 dd. 30/01/20;

Dient uit het geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1,2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Voor de ernst van de feiten kan simpelweg verwezen worden naar de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf op 05/09/2019, maar door het herhalen van deze feiten, wordt nog maar eens benadrukt hoe ernstig de feiten wel zijn, waardoor het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met zijn kind niet aan de orde is.

De feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 01/03/2018 zijn bijzonder ernstig te noemen. Op 24.04.2014 bracht betrokkene aan het Koningin Astridplein te Antwerpen een potentieel dodelijke messteek toe in de borststraak met een groot slagmes aan J.A omwille van een discussie over een stukgelopen relatie. Na het plegen van dit feit dook betrokkene onder bij een vriendin in Aalst opdat de autoriteiten hem niet zouden kunnen vinden. De brutaliteit waarmee betrokkene het slachtoffer op 24.04.2014 aanviel is stuitend. Het is onaanvaardbaar dat betrokkene fysiek geweld gebruikt om uiting te geven aan zijn frustraties. De feiten zijn des te erger daar hij gebruik maakte van een wapen. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar en overleefde zijn verwondingen enkel dankzij het snel medisch ingrijpen van de hulpdiensten. Dit incident had fataal kunnen aflopen. Zijn agressie heeft bijna iemand het leven gekost. De feiten zijn bijzonder ernstig. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft. Betrokkene werd reeds op 24.05.2017 al eens veroordeeld voor agressiefeiten die hij gepleegd had op 04.03.2013. Zijn gedrag getuigt van een verregaande normvervaging en een asociale persoonlijkheid. Het risico dat hij in de toekomst in een situatie zal terechtkomen waarin zijn agressie opnieuw de bovenhand zal krijgen en er weer slachtoffers zullen vallen, kan niet uitgesloten worden. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door zijn ingesteldheid kan hij een ernstig gevaar betekenen voor de openbare orde.

Bovendien heeft betrokkene geen respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens. Na de feiten is hij onmiddellijk weggelopen en heeft hij zijn ex-partner opgebeld om haar te melden dat Dady (roepnaam van het slachtoffer) nu dood was en dat het klaar was (vonnis dd. 01/03/2018). Betrokkene had iemand neergestoken en was hier dus schijnbaar tevreden over. Deze houding getuigt van een gewetenloze en criminele ingesteldheid zonder respect voor de medemens.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 verdween betrokkene. Hij dook onder bij een vriendin in Aalst, M. G. M. (geboren op 12.10.1985, te Luanda, Angola, Nederlandse nationaliteit). Hij ging bij haar inwonen. Betrokkene koos ervoor om zijn verantwoordelijkheid te ontlopen en onder te duiken in plaats van zich

aan te geven bij de bevoegde autoriteiten. Hieruit blijkt een leugenachtig en opportunistisch karakter. Zonder scrupules heeft betrokkene zich gedurende 3 jaar onttrokken aan de autoriteiten. Tot dat hij werd aangehouden naar aanleiding van een eerder strafdossier ivm drugsdelicten (zie vonnis dd. 20/11/2018).

Pas bij een huiszoeking op 19/04/2017 werd betrokkene gevat en dan nog probeerde hij de politie ervan te overtuigen dat hij iemand anders was door aanvankelijk zich uit te geven voor een ander persoon. Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van zijn gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving.

Nadat betrokkene in Aalst onderdook, heeft hij met een aantal kompanen een grote hoeveelheid drugs in een korte periode vanuit Nederland ingevoerd en verkocht. Politieel onderzoek (telefoontaps, huiszoekingen, verklaringen van afnemers) heeft uitgewezen dat hij een muziekstudio in het appartement van zijn vriendin geïnstalleerd had waar de kopers via een steegje toegang hadden. De studio was het zwaartepunt van de handel en men diende enkel aan te kloppen om door betrokkene al dan niet toegelaten te worden.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Zijn enige motivatie voor het verkopen van drugs was het financieel voordeel naast de inkomsten van zijn muziekstudio.

Betrokkenes persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van zijn medemensen. Hij heeft een agressieve ingesteldheid en hij schrikt er niet voor terug om zijn frustraties te beslechten met gewapend fysiek geweld. Hij misleidde de Belgisch autoriteiten door zich uit te geven voor een andere persoon en tijdens zijn leven 'onder de radar' heeft hij drugs te koop gesteld en alzo de volksgezondheid en de gezondheid van de kopers in gevaar gebracht.

Niettegenstaande dat het misdrijf waarvoor betrokkene door het Hof van Beroep veroordeeld werd op 01.03.2018 dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, meent de Administratie dat uit zijn persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren treedt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand met een gevaarlijke criminele ingesteldheid. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Integendeel betrokkene is nog steeds opgesloten en er zijn bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn bij zijn strafuitvoering.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene zou een duurzame relatie hebben met de genaamde M. G. M. (geboren op 12.10.1985, te Luanda -Angola, Nederlandse nationaliteit, E+-kaart geldig tot 10.01.2024). Het is bij haar dat hij destijds is ondergedoken geweest. Uit deze relatie zijn 3 kinderen geboren, nl. S. J. G. E. S. (geboren 22.04.2016, te Aalst, Nederlandse nationaliteit), M. I. N. G. B. E. (geboren 16.02.2019, te Dendermonde, Nederlandse nationaliteit) en M. A. S. N. E. (geboren te Aalst op 06/03/2020 van Nederlandse

nationaliteit). Enkel het eerste kind is door betrokkene erkend. De andere twee kinderen kunnen door betrokkene nog niet worden erkend gezien zijn verblijf in de gevangenis. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging is hier dus niet aan de orde. Van het opnemen van verantwoordelijkheid was al helemaal geen sprake, want toen betrokkene cannabis verhandelde, had hij reeds een dochter. Het hebben van een kind heeft hem er dan ook niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen. Het feit dat de partner en de kinderen betrokkene regelmatig komen bezoeken in de gevangenis doen verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. De kinderen zijn nog zeer jong zodat redelijkerwijze verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zullen kunnen aanpassen.

Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel in België beschikbaar zou zijn.

Zij kunnen ook hun gezinsleven zo inrichten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de partner aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, kan niet worden gesteld dat betrokkene een lange periode van verblijf in België heeft gekend waardoor hij zijn banden met zijn land van herkomst zou verloren hebben. Betrokkene kwam eind 2012 op 26 jarige leeftijd, aan in België samen met zijn moeder en ging in Antwerpen wonen. Voorheen woonde betrokkene in Nederland. Op 16/07/2013 verkreeg betrokkene verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn stiefvader, de genaamde W. F. R. R. (geboren op 31/01/1948 te Suriname, Nederlandse nationaliteit), dewelke werd beëindigd op 05/09/2019. Verder is zijn verblijf onderbroken geweest door zijn opsluiting in de gevangenis sedert april 2017.

Ondertussen verblijft betrokkene een 8 tal jaren in België waarvan een 3 tal jaar in de gevangenis omwille van poging tot doodslag, drugsverkoop en identiteitsfraude. Gedurende drie jaar leefde betrokkenen ondergedoken.

Uit niks blijkt dat de banden die hij met België zou opgebouwd hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, blijkt uit zijn administratief dossier dat hij ongeveer 10 maanden officieel heeft gewerkt. De tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België. Voor zover betrokkene een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat hij intussen zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheden die hij tijdens zijn opleiding in de gevangenis als schilder en behanger en tijdens zijn werk in België heeft opgepikt, zullen hem wellicht ook elders van pas kunnen komen.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

*Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het om een middel als ernstig te beschouwen wanneer op het eerste zicht dit middel als ontvankelijk en gegrond kan worden beschouwd.

De aangehaalde middelen worden hieronder toegelicht:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij als burger van de Unie de openbare orde heeft geschaad omdat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De elementen die verband houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie en verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn Suriname, zijn volgens verweerder niet van die aard om de weigering van het verblijfsrecht te verhinderen. Dit oordeel wordt evenwel betwist door de verzoekende partij (zie hieronder).

2. Door de verzoekende partij wordt tevens gewezen op de bescherming voorzien in artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing, hetgeen niet kan worden betwist.

Verzoeker kwam naar België toe eind 2012 met zijn moeder, op 26-jarige leeftijd. Verzoeker verkreeg een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn stiefvader, hetgeen pas werd beëindigd op 5 september 2019 (waardoor verzoeker meer dan 6,5 jaar een legaal verblijf in België). Verzoeker wijst erop dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse onderdane (mevr. G. M.). Samen hebben zij drie kinderen: J. S. (geboren te Aalst op 22 april 2016), M. I. (geboren te Dendermonde op 16 februari 2019) en M. A. (geboren te Aalst op 6 maart 2020).

Het gezinsleven ontstond tijdens het legaal verblijf van verzoeker in België. Ook twee van de drie kinderen werden geboren tijdens de periode dat verzoeker een legaal verblijf had in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat het bestaan van een gezinsleven en een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient te worden onderzocht of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Een beoordeling werd hiertoe gemaakt in de bestreden beslissing. Door de verzoekende partij wordt de gemaakte beoordeling evenwel betwist (zie hieronder).

3. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de beoordeling in de bestreden beslissing - met name in welke mate de weigering van het verblijfsrecht noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde omdat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving - in strijd is met het artikel 43, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker driemaal werd veroordeeld, met name op volgende data:

- *op 24 mei 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel voor één jaar wegens slagen en verwondingen;*
- *op 1 maart 2018 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord;*
- *op 20 november 2018 door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar wegens een inbreuk op de drugswetgeving.*

De zwaarste veroordeling liep verzoeker derhalve op bij het Hof van Beroep te Antwerpen op 1 maart 2018, wegens wat verweerder omschrijft als "poging tot moord". Deze kwalificatie - en derhalve de beoordeling van verweerder - is echter foutief.

Zoals blijkt uit het arrest van 1 maart 2018 - dat is gevoegd in het administratief dossier en waarover verweerder derhalve beschikte - werd volgend feit ten laste gelegd aan verzoeker:

1. Ten laste gelegde feiten Te Antwerpen, op 24 april 2014

Gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade A. J. te doden, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaken, en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist.

(arrest 1 maart 2018 Hof van Beroep te Antwerpen, pagina 3)

In de kwalificatie werd derhalve vermeld dat verzoeker met voorbedachten rade te werk zou zijn gegaan. Dit onderdeel van de kwalificatie werd echter niet weerhouden door het Hof van Beroep te Antwerpen, zoals blijkt uit de lezing van het arrest:

6.1. Op strafgebied

Verklaart beklaagde schuldig aan het feit van de enige tenlastelegging (zonder voorbedachtheid) en veroordeelt hem tot een gevangenisstraf van 6 jaar.

(arrest 1 maart 2018 Hof van Beroep te Antwerpen, pagina 24)

Verzoeker werd derhalve wel schuldig bevonden, doch niet aan de voorbedachtheid die hem ten laste werd gelegd.

Het oordeel van verweerder - dat kennelijk uitgaat van het tegendeel - gaat hierom uit van een foutieve voorstelling van de veroordeling die verzoeker opliep op 1 maart 2018 en schendt hierom artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de tenlasteleggingen, de feiten op basis waarvan de vermelde veroordelingen werden geveld, dateren van respectievelijk 4 maart 2013, 24 april 2014 en de periode tussen 26 maart 2017 en 19 april 2017. Indien een vergelijking wordt gemaakt met de data van de vermelde veroordelingen (vanaf 24 mei 2017), kan worden vastgesteld dat verzoeker zich na zijn eerste veroordeling niet meer schuldig heeft gemaakt aan nieuwe strafbare feiten (waaruit het afschrikkend effect weldegelijk blijkt van de veroordelingen die hij opliep).

Verweerder is derhalve gehouden om met deze indicatie - dat verzoeker géén werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving - rekening te houden in de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing die werd genomen op 17 augustus 2020, hetgeen niet het geval is.

Verzoeker verbleef dan wel sinds 19 april 2017 in de gevangenis, doch hieruit volgt geenszins dat verzoeker zich niet meer schuldig zou kunnen maken aan strafbare feiten. Het tijdsverloop sinds de

laatste feiten waaraan verzoeker zich schuldig maakte (vanaf 19 april 2017) vormt een belangrijke indicatie dat verzoeker géén werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hieruit volgt dat verweerder ook met dit element moet rekening bij de beoordeling in de bestreden beslissing (genomen op 17 augustus 2020), hetgeen niet het geval is.

Het oordeel van verweerder gaat hierom uit van een onzorgvuldige beoordeling en schendt hierom artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij betwist in tweede orde de beoordeling van verweerder inzake zijn gezinsleven, gelet op de vereisten van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker kwam naar België toe eind 2012 met zijn moeder, op 26-jarige leeftijd. Verzoeker verkreeg een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn stiefvader, hetgeen pas werd beëindigd op 5 september 2019 (waardoor verzoeker meer dan 6,5 jaar een legaal verblijf in België). Verzoeker wijst erop dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse onderdane (mevr. G. M.). Samen hebben zij drie kinderen: J. S. (geboren te Aalst op 22 april 2016), M. I. (geboren te Dendermonde op 16 februari 2019) en M. A. (geboren te Aalst op 6 maart 2020). Het gezinsleven ontstond tijdens het legaal verblijf van verzoeker in België. Ook twee van de drie kinderen werden geboren tijdens de periode dat verzoeker een legaal verblijf had in België.

De verzoekende partij wijst erop dat, ondanks de detentie van verzoeker, er sprake is van een voldoende doorleefd gezinsleven. Het gezin van verzoeker komt hem regelmatig bezoeken in de gevangenis, hetgeen wordt bevestigd door verweerder in de bestreden beslissing ("Het feit dat de partner en de kinderen betrokkene regelmatig komen bezoeken in de gevangenis doet verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling"; stuk 1, pagina 3).

In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker gerechtvaardigd zou zijn, ondanks de primaire belangen van de minderjarige kinderen, omdat de kinderen nog jong zijn en het gezinsleven zo kan worden ingericht dat de moeder en de minderjarige kinderen in België verblijven en betrokkene "een andere verblijfplaats kiest". Volgens verweerder kan verzoeker op die manier zijn vaderschap opnemen door middel van "intensieve contacten" via "moderne communicatiemiddelen" en "occasionele bezoeken".

Nergens in de gemaakte beoordeling door verweerder blijkt echter wat onder "een andere verblijfplaats" moet worden verstaan, terwijl dit kennelijk een kernelement uitmaakt in de gemaakte beoordeling door verweerder. Dit oordeel is hierom onzorgvuldig.

Het blijkt bovendien dat verzoeker beschikt over de Surinaamse nationaliteit, terwijl de moeder van het gezin beschikt over de Nederlandse nationaliteit. De moeder van het gezin is bovendien afkomstig uit Angola. De verschillende nationaliteiten (en afkomst) van de moeder en de vader werden evenmin overwogen door verweerder, terwijl dit determinerend is om de "andere verblijfplaats" te bepalen waarvan verweerder spreekt. Deze verblijfplaats is vervolgens eveneens determinerend om de "intensieve contacten" via "moderne communicatiemiddelen" en "occasionele bezoeken" te bepalen.

Verweerder kan bovendien, bij een mogelijke repatriëring naar Suriname doordat hem geen duurzaam verblijfsrecht werd toegekend, niet worden geacht zijn vaderschapsrol te kunnen opnemen op de wijze zoals verweerder dit voorstelt.

De verzoekende partij benadrukt dat het primaire belang van de minderjarige kinderen erin bestaat om ervoor te zorgen dat de opvoeding en ontwikkeling kan geschieden in de nabijheid van beide ouders. Verzoeker wijst op zowel artikel 3, 5, 6, 7, 9 als artikel 18.1 ("De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg") en 27 IVRK in samenhang gelezen met artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Het oordeel in de bestreden beslissing is hierom onvolledig en onzorgvuldig en hierdoor in strijd met artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting

5. De verzoekende partij betwist vervolgens dat verweerder met het volledige privé- en gezinsleven (buiten het kerngezin) heeft rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker kwam naar België toe eind 2012 met zijn moeder, op 26-jarige leeftijd. Verzoeker verkreeg een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn stiefvader, hetgeen pas werd beëindigd op 5 september 2019 (waardoor verzoeker meer dan 6,5 jaar een legaal verblijf in België). In de gemaakte beoordeling door verweerder blijkt niet dat met dit langdurig legaal verblijf van verzoeker werd rekening gehouden. Er wordt enkel gesproken over de duurtijd van dit verblijf, doch geenszins over de lange periode dat verzoeker een legaal verblijf had.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de bezoektoelating voor verzoeker in de gevangenis werd toegestaan voor volgende personen:

- A. C. (vriend);
- A. L. R. (oom);
- A. X. (ex-echtgenote): °21/10/1990, Nederlandse met E-kaart geldig tot 14/03/2023;
- B. G.;
- B. M. (zus): °12/09/1988, Nederlandse van Surinaamse afkomst, E+-kaart tot 14/03/2022;
- M. C. R. (schoonvader): °05/08/1955, Nederlander met E+-kaart;
- M. H.: °06/12/1988, Nederlander met E-kaart tot 22/11/2023;
- M. T. C. (andere): °17/07/1995, Nederlandse met E-kaart geldig tot 23/03/2023;
- O. E. G. (moeder): °21/03/1966, Belgische van Surinaamse afkomst, getrouwd met W. F.
- S. A. (vader);
- S. D. G. (broer).

Niettegenstaande deze informatie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat verweerder met deze informatie heeft rekening gehouden bij de beoordeling in de bestreden beslissing. Het oordeel van verweerder gaat hierom uit van een onzorgvuldige beoordeling en schendt hierom artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Omwille van bovenvermelde redenen en gelet op de vereisten van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM zowel als het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, is de verzoekende partij van oordeel dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.”

2.2. Artikel 8 van het EVRM stelt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familiedid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanhaalt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Naast een theoretisch betoog over de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, betwist de verzoekende partij in een eerste onderdeel dat de weigering van het verblijfsrecht noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde omdat haar gedrag geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wat strijdig is met artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar haar drie veroordelingen, waarvan 2 door de correctionele rechtbank van Antwerpen en Dendermonde en één door het Hof van Beroep.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat zij is veroordeeld voor een poging tot moord.

Deze vaststelling is correct. Het Hof van Beroep heeft de feiten geherkwalificeerd tot “*poging tot doodslag*”.

Evenwel moet deze vaststelling aanschouwd worden als een materiële misslag. Immers blijkt uit de beslissing die een einde maakte aan het verblijf van de verzoekende partij (punt 1.7.) en uit het arrest nr. 231 974 van de Raad dat met die kwalificatie is rekening gehouden. De bestreden beslissing motiveert ook:

“De feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 01/03/2018 zijn bijzonder ernstig te noemen. Op 24.04.2014 bracht betrokkene aan het Koningin Astridplein te Antwerpen een potentieel dodelijke messteek toe in de borststraak met een groot slagersmes aan J.A omwille van een discussie over een stukgelopen relatie. Na het plegen van dit feit dook betrokkene onder bij een vriendin in Aalst opdat de autoriteiten hem niet zouden kunnen vinden. De brutaliteit waarmee betrokkene het slachtoffer op 24.04.2014 aanviel is stuitend. Het is onaanvaardbaar dat betrokkene fysiek geweld gebruikt om uiting te geven aan zijn frustraties. De feiten zijn des te erger daar hij gebruik maakte van een wapen. Het

slachtoffer verkeerde in levensgevaar en overleefde zijn verwondingen enkel dankzij het snel medisch ingrijpen van de hulpdiensten. Dit incident had fataal kunnen aflopen. Zijn agressie heeft bijna iemand het leven gekost. De feiten zijn bijzonder ernstig. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft. Betrokkene werd reeds op 24.05.2017 al eens veroordeeld voor agressiefeiten die hij gepleegd had op 04.03.2013. Zijn gedrag getuigt van een verregaande normvervaging en een asociale persoonlijkheid. Het risico dat hij in de toekomst in een situatie zal terechtkomen waarin zijn agressie opnieuw de bovenhand zal krijgen en er weer slachtoffers zullen vallen, kan niet uitgesloten worden. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door zijn ingesteldheid kan hij een ernstig gevaar betekenen voor de openbare orde.

Bovendien heeft betrokkene geen respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn medemens. Na de feiten is hij onmiddellijk weggelopen en heeft hij zijn ex-partner opgebeld om haar te melden dat Dady (roepnaam van het slachtoffer) nu dood was en dat het klaar was (vonnis dd. 01/03/2018). Betrokkene had iemand neergestoken en was hier dus schijnbaar tevreden over. Deze houding getuigt van een gewetenloze en criminele ingesteldheid zonder respect voor de medemens.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 verdween betrokkene. Hij dook onder bij een vriendin in Aalst, M. G. M. (geboren op 12.10.1985, te Luanda, Angola, Nederlandse nationaliteit). Hij ging bij haar inwonen. Betrokkene koos ervoor om zijn verantwoordelijkheid te ontlopen en onder te duiken in plaats van zich aan te geven bij de bevoegde autoriteiten. Hieruit blijkt een leugenachtig en opportunistisch karakter. Zonder scrupules heeft betrokkene zich gedurende 3 jaar onttrokken aan de autoriteiten. Tot dat hij werd aangehouden naar aanleiding van een eerder strafdossier ivm drugsdelicten (zie vonnis dd. 20/11/2018).

Pas bij een huiszoeking op 19/04/2017 werd betrokkene gevat en dan nog probeerde hij de politie ervan te overtuigen dat hij iemand anders was door aanvankelijk zich uit te geven voor een ander persoon. Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van zijn gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving.

Nadat betrokkene in Aalst onderdook, heeft hij met een aantal kompanen een grote hoeveelheid drugs in een korte periode vanuit Nederland ingevoerd en verkocht. Politieel onderzoek (telefoontaps, huiszoekingen, verklaringen van afnemers) heeft uitgewezen dat hij een muziekstudio in het appartement van zijn vriendin geïnstalleerd had waar de kopers via een steegje toegang hadden. De studio was het zwaartepunt van de handel en men diende enkel aan te kloppen om door betrokkene al dan niet toegelaten te worden.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Zijn enige motivatie voor het verkopen van drugs was het financieel voordeel naast de inkomsten van zijn muziekstudio.”

Deze beschrijving wordt door de verzoekende partij niet weerlegd en maakt de omschrijving “*poging tot moord*” of “*poging tot doodslag*” minder relevant. Het gegeven dat de feiten niet met voorbedachte rade zijn geschied, is, in dit kader, niet relevant. Ook een poging tot doodslag is een zeer ernstig misdrijf en de verzoekende partij weerlegt niet de beschrijving van de aard van het misdrijf, zoals hierboven omschreven, die de ernst van het gebeuren duidelijk maakt.

2.3.2. In een volgend onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat zij geen strafbare feiten meer heeft gepleegd na de veroordeling van 24 mei 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens het schuldig zijn aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Deze stelling mist relevantie nu uit een attest van de gevangenis in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert 19 april 2017 in de gevangenis verblijft, waarbij nog opgemerkt wordt dat de verzoekende partij zich schuldig maakte aan invoer en verkoop van cannabis vanaf 26 maart 2017 tot aan haar verblijf in de gevangenis. Uit het gebrek aan plegen van misdrijven tijdens de duur van het gevangenisverblijf (tot het nemen van de bestreden beslissing alleszins), kan geen conclusie worden getrokken, ook niet naar het al dan niet bestaan van een “*afschrikkend effect*”.

Verder kan niet ernstig worden voorgehouden dat de bestreden beslissing niet zou motiveren omtrent de werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de samenleving.

De bestreden beslissing verwijst naar de eerder definitief geworden beslissing van 5 september 2019.

Deze definitieve beslissing kent de volgende motieven:

“(….)Krachtens artikel 44bis §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 21.12.2012 werd bij een controle door de politie van Antwerpen een administratief verslag opgesteld voor u omwille van ‘illegaal verblijf’. Op 22.12.2012 werd u een “ Bevel om het Grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar” betekend.

Op 03.01.2013 diende u een “Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie” (bijlage 19 ter) in om uw stiefvader, W(...) F(...) R(...) R(...) (geboren op (...), te Suriname, Nederlandse nationaliteit), te vervoegen.

Op 16.07.2013 werd u in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 24.04.2014 bracht u aan het (...)plein te Antwerpen een potentieel dodelijke messteek toe aan J.A.. Na het plegen van dit feit dook u onder bij een vriendin in Aalst opdat de autoriteiten u niet zouden kunnen vinden.

Op 24.03.2015 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen. Dit feit heeft u gepleegd op 04.03.2013.

Op 30.06.2015 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen u bij verstek tot een gevangenisstraf van 8 jaar uit hoofde van poging tot moord (feit gepleegd op 24.04.2014). Uw onmiddellijke aanhouding werd gelast.

U verdween van de radar maar op 19.04.2017 werd u aangehouden in het kader van een ander strafdossier. De politie was bij uw aanhouding in de veronderstelling dat u A(...) D(...) L(...) heette. U ontkende A(...) D(...) L(...) te zijn en verklaarde N(...) F(...) te heten, maar na vergelijking van uw vingerafdrukken kon u worden geïdentificeerd als S(...) N(...). U werd diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 20.04.2017 tekende u verzet aan tegen het verstekvonnis d.d. 30.06.2015. Op 10.08.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot moord. U stelde diezelfde dag een hoger beroep in tegen dit vonnis.

Op 21.04.2017 tekende u verzet aan tegen het verstekvonnis d.d. 24.03.2015.

Op 24.05.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor een periode van één jaar veroordeeld daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen. Dit feit heeft u gepleegd op 04.03.2013.

Op 04.09.2017 werd het aanhoudingsbevel d.d. 19.04.2017 onder voorwaarden opgeheven, u bleef echter in hechtenis wegens de feiten gepleegd op 24.04.2014.

Op 01.03.2018 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar met onmiddellijke aanhouding veroordeeld daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot doodslag. Dit feit pleegde u op 24.04.2014.

Op 20.11.2018 werd u door de Correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor de helft voor een periode van drie jaar en een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan invoer en verkoop van cannabis nl 1 .,925 kilogram en aan in het openbaar een naam te hebben aangenomen die u niet toebehoorde. Deze feiten pleegde u tussen 26.03.2017 en 19.04.2017.

Op 15.05.2019 diende uw advocaat per volmacht een "aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) voor u in bij de stad Antwerpen .

***

Het feit dat leidde tot uw veroordeling d.d. 01.03.2018 getuigt van een totaal gebrek aan respect voor het leven van anderen. U bedreigde meermaals telefonisch een voormalige collega van uw ex-partner, die tevens een vriend van vroeger was. Toen u later deze persoon tegen het lijf liep, zocht u de confrontatie op. Er ontstond een discussie over uw stukgelopen relatie en het gesprek ontaardde in een handgemeen. Vervolgens haalde u een groot slagermes boven en u stak het slachtoffer in de borststreek. Daarna vluchtte u weg en dook u onder bij een vriendin in Aalst. U werd pas drie jaar later aangehouden naar aanleiding van een ander strafdossier ivm drugsdelicten (zie vonnis d.d. 20.11.2018).

De brutaliteit waarmee u het slachtoffer op 24.04.2014 aanviel is stuitend. Het is onaanvaardbaar dat u fysiek geweld gebruikt om uiting te geven aan uw frustraties. De feiten zijn des te erger daar u gebruik maakte van een wapen. Het slachtoffer verkeerde in levensgevaar en overleefde zijn verwondingen enkel dankzij het snel medisch ingrijpen van de hulpdiensten. Dit incident had fataal kunnen aflopen.

Uw agressie heeft bijna iemand het leven gekost. De feiten zijn bijzonder ernstig. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft. U werd op 24.03.2015 al eens veroordeeld voor agressiefeiten die u gepleegd had op 04.03.2013. Uw gedrag getuigt van een verregaande normvervaging en een asociale persoonlijkheid. Het risico dat u in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin uw agressie opnieuw de bovenhand zou krijgen en er weer slachtoffers zouden vallen, kan niet uitgesloten worden. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld. Door uw ingesteldheid kan u een ernstig gevaar betekenen voor de openbare orde.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 bent u onmiddellijk weggelopen en heeft u uw ex-partner opgebeld om haar te melden dat " D(...) (roepnaam van het slachtoffer) nu dood was en dat het klaar was" (vonnis d.d. 01.03.2018). U had iemand neergestoken en daar was u schijnbaar tevreden over toen u dit meldde aan uw ex. Deze houding getuigt van een gewetenloze en criminele ingesteldheid. U heeft geen respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw medemens.

U beriep zich, voor het Hof van Beroep te Antwerpen (vonnis d.d. 01.03.2018) op wettige zelfverdediging en op provocatie vanwege het slachtoffer. Geen van deze argumenten bleek echter gegrond. De objectieve resultaten van het strafonderzoek, camerabeelden en medische vaststellingen, spreken uw beweringen tegen. Uit het vonnis blijkt dat u diegene was die de confrontatie met het slachtoffer had opgezocht. Dit gegeven toont aan dat u geen moeite heeft om de realiteit naar uw hand te zetten hetgeen wijst op een bedrieglijke persoonlijkheid.

Na de feiten d.d. 24.04.2014 verdween u. U dook onder bij een vriendin in Aalst, M(...) G(...) M(...) (geboren op (...), te (...), Angola, Nederlandse nationaliteit). Zij had voordien een relatie met A(...) D(...) (geboren op (...) te (...), Suriname) gehad en op 08.02.2013 hadden zij een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd te Antwerpen. Hoewel A(...) D(...) de woning reeds verlaten had, hadden zij de wettelijke samenwoning niet officieel stopgezet. U ging bij M(...) G(...) M(...) wonen. U heeft er duidelijk voor gekozen om uw verantwoordelijkheid te ontlopen door onder te duiken in plaats van u aan te melden bij de autoriteiten na de feiten. Hieruit blijkt een leugenachtig, misleidend en opportunistisch karakter. Zonder scrupules heeft u zich gedurende 3 jaar (van 24.04.2014 tot 19.04.2017) onttrokken aan de autoriteiten.

Toen er op 19.04.2017 een huiszoeking plaatsvond in het kader van een onderzoek naar drugsinbreuken, dacht de politie dat u A(...) D(...) was. U ontkende A(...) D(...) te zijn en verklaarde N(...) F(...) te heten, wat in feite de naam van een neef van u uit Nederland zou zijn. Na de vergelijking van de vingerafdrukken kon u worden geïdentificeerd als S(...) N(...). U misleidde doelbewust de Belgische autoriteiten. Uit het vonnis d.d. 20.11.2018 blijkt: "Op 11 augustus 2017 verklaarde N(...) S(...) dat hij op 19 april 2017 bij de uitvoering van de huiszoeking zei dat hij N(...) F(...) was omdat hij een probleem had in Antwerpen en bang was om 'gepakt' te worden. Er hing immers een straf boven zijn hoofd en die wou hij ontlopen." Minstens moet dit bedrog ten opzichte van de Belgische overheidsdiensten beschouwd worden als een bijkomende illustratie van uw gebrek aan respect ten overstaan van de Belgische overheid en samenleving.

Nadat u in Aalst onderdook, heeft u met een aantal kompanen een grote hoeveelheid drugs in een korte periode vanuit Nederland ingevoerd en verkocht. Politieel onderzoek (telefoontaps, huiszoekingen, verklaringen van afnemers) heeft uitgewezen dat u een muziekstudio in het appartement van uw vriendin geïnstalleerd had waar de kopers via een steegje toegang hadden. De studio was het zwaartepunt van de handel en men diende enkel aan te kloppen om door u al dan niet toegelaten te worden.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Het is duidelijk dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Uw enige motivatie voor het verkopen van drugs was het financieel voordeel naast de inkomsten van uw muziekstudio.

Uit het vonnis d.d. 20.11.2018 blijkt: "Eerste beklagde [u] verklaarde aan de onderzoeksrechter dat hij in 2012 in België aankwam en samen met zijn moeder in Antwerpen ging wonen, voorheen woonde hij in Nederland. Hij werkte in Antwerpen bij DHL totdat hij een probleem kreeg en daarom naar Aalst verhuisde. Hij kon niet meer gaan werken en kon ook geen uitkering aanvragen omdat hij niet gearresteerd wou worden en deed allerhande klusjes om een inkomen te hebben. Hij had een muziekstudio geïnstalleerd in het appartement van G(...) en daar kwamen artiesten langs om videoclipps en liedjes op te nemen, waarmee hij tussen de 400 en 600 euro per week verdiende." Louter ten overvloede kan opgemerkt worden dat niet-aangegeven arbeid of zwartwerk het economisch en sociaal stelsel schaadt en bovendien strafbaar is. Het is nogmaals een illustratie van het gegeven dat u niet de neiging hebt u te conformeren aan geldende regels en een opportunistische ingesteldheid heeft.

Uw advocaat stelt in een mail gericht aan de Administratie op 12.03.2019 dat u actueel geen bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en dat u spijt heeft dat u zich destijds bij bekendmaking van uw straf niet heeft aangemeld waardoor alles op een andere manier had kunnen verlopen. U zou u bij uw gezin willen voegen en er willen zijn voor uw kinderen. De geboorte van uw zoon niet kunnen meemaken, zou een zeer moeilijk gegeven geweest zijn voor u en zou er in de toekomst dan ook alles aan doen om het juiste pad te bewandelen en professioneel actief te zijn om in te staan voor het onderhoud van uw gezin.

Uw advocaat toont geenszins aan waarom u actueel geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofd daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Het is enkel omdat u opnieuw betrapt werd op het plegen van strafbare feiten, namelijk het verhandelen van cannabis, dat u gevat werd en alsnog de straf die u poogde te ontlopen tot uitvoer gebracht kon worden. Tussen 24.04.2014 (datum waarop u uw slachtoffer neerstak) en 19.04.2017 (datum van uw arrestatie naar aanleiding van de inbreuken op de drugwetgeving) had u ruim de tijd om tot schuldinzicht te komen en u aan te melden bij de autoriteiten, dat deed u echter niet. Meer nog, toen u uiteindelijk gevat werd, gaf u een valse naam op om te vermijden dat aan het licht kwam dat u de dader was van de feiten d.d. 24.04.2014. Het spijt waarvan sprake, lijkt eerder spijt omwille van de gevolgen van een gevangenisverblijf en de beëindiging van uw recht op verblijf dan omwille van de feiten die u pleegde. Toen u de feiten pleegde op 24.04.2014 was u bovendien professioneel actief, het gegeven dat u bereid bent opnieuw te werken, biedt dus geen garantie dat u geen agressiefeiten meer zou plegen indien u in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen. Aan de basis van de feiten d.d. 24.04.2014 liggen immers moeilijkheden om een breuk in een liefdesrelatie te verwerken, het ging bij deze feiten niet om financiële moeilijkheden. Dat u de geboorte van uw zoon niet kon meemaken is overigens niet het gevolg van onderhavige beslissing maar van de opsluiting ten gevolge van de opgelopen strafrechtelijke veroordelingen die het gevolg zijn van de feiten die u pleegde. Toen u cannabis verhandelde, had u reeds een dochter dus ook het gegeven dat u kinderen heeft, biedt geen enkele garantie dat u voortaan "er alles aan zou doen het juiste pad te bewandelen".

Uw persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van uw medemensen. U heeft een agressieve ingesteldheid en u schrikt er niet voor terug om uw frustraties te beslechten met gewapend fysiek geweld. U misleidde de Belgisch autoriteiten door u uit te geven voor een andere persoon en tijdens uw leven 'onder de radar' heeft u drugs te koop gesteld en alzo de volksgezondheid en de gezondheid van de kopers in gevaar gebracht.

De vaststelling dat u verschillende malen veroordeeld werd, wijst er op dat uw integratie in de Belgische samenleving een mislukking is.

Niettegenstaande dat het misdrijf waarvoor u door het Hof van Beroep veroordeeld werd op 01.03.2018 dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt, meent de Administratie dat uit uw persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren treedt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen.

De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand met een gevaarlijke criminele ingesteldheid.

*Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.
(...)"*

Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing instelde, werd verworpen met arrest van de Raad, vermeld onder punt 1.7. Uit dit arrest blijkt: *"In casu betwist de verzoekende partij niet dat redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid voorliggen"*. Uit het arrest blijkt dat de verzoekende partij het gegeven, dat zij een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormde, niet weerlegde.

Door thans louter voor te houden dat zij geen feiten pleegde sedert de veroordeling van 25 mei 2017, slaagt de verzoekende partij er niet in de schending van artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen.

De motieven van de bestreden beslissing, die stellen dat: *"Betrokkenes persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van zijn medemensen. Hij heeft een agressieve ingesteldheid en hij schrikt er niet voor terug om zijn frustraties te beslechten met gewapend fysiek geweld. Hij misleidde de Belgisch autoriteiten door zich uit te geven voor een andere persoon en tijdens zijn leven 'onder de radar' heeft hij drugs te koop gesteld en alzo de volksgezondheid en de gezondheid van de kopers in gevaar gebracht.*

Niettegenstaande dat het misdrijf waarvoor betrokkene door het Hof van Beroep veroordeeld werd op 01.03.2018 dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, meent de Administratie dat uit zijn persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren treedt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand met een gevaarlijke criminele ingesteldheid.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van een nieuw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Integendeel betrokkene is nog steeds opgesloten en er zijn bij zijn aanvraag gezinshereniging of in zijn administratief dossier geen elementen terug te vinden dat betrokkene dermate inspanningen levert die van belang zouden kunnen zijn bij zijn strafuitvoering", zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Ze zijn niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij maakt met haar argumentatie de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk. Een schending van de openbare orde en gevaar hiervoor is voorhanden.

2.3.3. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat een schending voorhanden is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is het doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet en legt uitvoerig uit waarom deze bepaling van toepassing is. De feitelijke grondslag is duidelijk: de ernstige inbreuken op de openbare orde zijn vermeld en de bestreden beslissing legt uit waarom de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en

voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bestreden beslissing bespreekt de ernst van de feiten, verwijst naar haar eerdere beslissing van 5 september 2019, bespreekt het familiale en persoonlijk belang van de verzoekende partij, rekening houdend met het voorgehouden familieleven, de duur van het verblijf, de economische situatie van de verzoekende partij en haar sociale- en culturele integratie. Er is rekening gehouden met de leeftijd van de verzoekende partij en haar medische toestand.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.4. In een volgend onderdeel betwist de verzoekende partij de beoordeling van haar familieleven, gelet op artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.4.1. De verzoekende partij stelt:

“Verzoeker kwam naar België toe eind 2012 met zijn moeder, op 26-jarige leeftijd. Verzoeker verkreeg een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn stiefvader, hetgeen pas werd beëindigd op 5 september 2019 (waardoor verzoeker meer dan 6,5 jaar een legaal verblijf in België). Verzoeker wijst erop dat hij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse onderdane (mevr. G. M.). Samen hebben zij drie kinderen: J. S. (geboren te Aalst op 22 april 2016), M. I. (geboren te Dendermonde op 16 februari 2019) en M. A. (geboren te Aalst op 6 maart 2020). Het gezinsleven ontstond tijdens het legaal verblijf van verzoeker in België. Ook twee van de drie kinderen werden geboren tijdens de periode dat verzoeker een legaal verblijf had in België.

De verzoekende partij wijst erop dat, ondanks de detentie van verzoeker, er sprake is van een voldoende doorleefd gezinsleven. Het gezin van verzoeker komt hem regelmatig bezoeken in de gevangenis, hetgeen wordt bevestigd door verweerder in de bestreden beslissing (“Het feit dat de partner en de kinderen betrokkene regelmatig komen bezoeken in de gevangenis doet verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling”; stuk 1, pagina 3).

In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker gerechtvaardigd zou zijn, ondanks de primaire belangen van de minderjarige kinderen, omdat de kinderen nog jong zijn en het gezinsleven zo kan worden ingericht dat de moeder en de minderjarige kinderen in België verblijven en betrokkene “een andere verblijfplaats kiest”. Volgens verweerder kan verzoeker op die manier zijn vaderschap opnemen door middel van “intensieve contacten” via “moderne communicatiemiddelen” en “occasionele bezoeken”.

Nergens in de gemaakte beoordeling door verweerder blijkt echter wat onder “een andere verblijfplaats” moet worden verstaan, terwijl dit kennelijk een kernelement uitmaakt in de gemaakte beoordeling door verweerder. Dit oordeel is hierom onzorgvuldig.”

Uit het administratief dossier blijkt dat voor de verzoekende partij op 21 december 2012, bij een controle door de politie van Antwerpen, een administratief verslag werd opgesteld omwille van ‘illegaal verblijf’. Op 22 december 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis gebracht. Het is duidelijk dat de verzoekende partij bij aanvang illegaal verbleef in het Rijk.

Op 3 januari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) om de stiefvader, W(...) F(...) R(...) R(...) (geboren op (...), te Suriname, Nederlandse nationaliteit), te vervoegen.

Op 16 juli 2013 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Pas vanaf dan verbleef de verzoekende partij legaal in het Rijk, wat haar niet weerhield van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen op 4 maart 2013 en het toebrengen van een potentieel dodelijke messteek aan J.A. op 24 april 2014. Vervolgens dook de verzoekende partij onder.

Al op 30 juni 2015 veroordeelde de correctionele rechtbank te Antwerpen de verzoekende partij bij verstek tot een gevangenisstraf van acht jaar uit hoofde van poging tot moord (feit gepleegd op 24 april 2014). De onmiddellijke aanhouding werd gelast. De verzoekende partij verdween van de radar, maar werd op 19 april 2017 aangehouden in het kader van een ander strafdossier. De politie was bij de aanhouding in de veronderstelling dat de verzoekende partij A(...) D(...) L(...) heette. De verzoekende partij ontkende A(...) D(...) L(...) te zijn, en verklaarde N(...) F(...) te heten, maar na vergelijking van de vingerafdrukken kon de verzoekende partij geïdentificeerd worden als S(...) N(...) en werd zij diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Sindsdien verblijft de verzoekende partij in de gevangenis. Haar legaal verblijf werd beëindigd op 5 september 2019.

Het gezinsleven dat de verzoekende partij voorhoudt te hebben met G.M., moeder van het door de verzoekende partij erkend minderjarig kind, is ontstaan tijdens het onderduiken van de verzoekende partij: dit kind is geboren op 22 april 2016. De verzoekende partij houdt voor dat zij drie kinderen heeft met haar partner. Wat er ook van zij, in elk geval werd slechts één kind erkend door de verzoekende partij.

De beslissing, vermeld onder punt 1.7. (waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst), gaat uitgebreid in op het gezinsleven van de verzoekende partij en in het arrest nr. 231 974 moest de Raad al een overweging maken over de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De volgende motieven hebben kracht van gewijsde en worden hernomen:

“Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de

negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, de zogenaamde Boultif/Üner criteria (zie o.m. EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 51), waarop de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook uitdrukkelijk wijst. Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008,

Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

De verzoekende partij voert aan dat een toetsing aan artikel 8 van het EVRM een gelijkaardige proportionaliteitstoets als deze uit de Burgerschapsrichtlijn vereist. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan welke elementen volgens haar door de gemachtigde onvoldoende dan wel op onredelijke of onzorgvuldige wijze in de belangenafweging betrokken zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij gaat in een eerste onderdeel van haar betoog in op haar gezinsleven met haar partner G. M. en haar twee minderjarige kinderen, een dochter J. geboren in 2016 en een zoon I. geboren in 2019.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 heeft, en wordt vervolgens uitgebreid ingegaan op de situatie van de verzoekende partij, haar partner en de twee voormelde kinderen. De Raad merkt in dit verband op dat de gemachtigde niet betwist dat het in 2019 geboren kind I. daadwerkelijk het kind van de verzoekende partij is, ook al heeft zij dit kind (nog) niet erkend. Bijgevolg kan worden uitgegaan van het feit dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat tussen de verzoekende partij, haar partner G. M. en de minderjarige kinderen J. en I.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de motivering van de gemachtigde dat er geen "onoverkomelijke hinderpalen" zouden bestaan om het gezinsleven "in het land van herkomst of elders" voort te zetten. Zij geeft aan dat de gemachtigde op de mogelijkheid wijst voor het gezin om zich in Suriname of Nederland te vestigen, maar dat hij daarbij op onzorgvuldige wijze de concrete situatie van haar en haar gezin in overweging neemt.

De verzoekende partij wijst erop dat het enige land waar zowel zij, haar partner als de twee kinderen een legaal verblijf hebben, België is. Zij stelt dat zij de Surinaamse nationaliteit heeft en een Belgisch "duurzaam verblijfsrecht" (F kaart), terwijl haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft en een Belgisch duurzaam verblijfsrecht (E+ kaart) heeft. De Raad stelt vast dat dit inderdaad blijkt uit het administratief dossier, met dien verstande dat de verzoekende partij niet over een duurzaam verblijfsrecht beschikt als familielid van een burger van de Unie (F+ kaart), maar slechts over een gewoon verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F kaart). Haar op 15 maart 2019 ingediende aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 5 september 2019 nog hangende. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk erkend dat de partner van de verzoekende partij over een E+ kaart beschikt en dat de beide kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Ook wordt niet betwist dat alle gezinsleden thans in België verblijven.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat niet blijkt, en dat de gemachtigde ook niet aantoont, dat het gezin een gezamenlijk verblijfsrecht heeft in een ander land (zoals Nederland of Suriname), dan wel dat dit kan bekomen worden, en dat de gemachtigde zelf stelt dat de verzoekende partij nooit legaal in Nederland heeft gewoond. De Raad stelt vast dat de gemachtigde dit inderdaad stelt in de bestreden beslissing, maar dat hij vervolgt dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij na de geboorte van haar kinderen nog een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsrecht in Nederland indiende en dat deze geweigerd zou zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vaststelling van de gemachtigde

niet betwist. Ook betwist zij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij geen stukken heeft voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat haar “echtgenote” België onmogelijk kan verlaten. De verzoekende partij poneert slechts zonder meer dat niet blijkt dat een gezamenlijk verblijfsrecht in een ander land zoals Nederland kan bekomen worden, maar zij maakt niet duidelijk op grond waarvan het voor haar onmogelijk zou zijn om, zoals de gemachtigde aangeeft, in functie van haar Nederlandse minderjarige kinderen (waarvan één kind, zoals hoger reeds gesteld, ook wettelijk haar kind is) in Nederland een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoekende partij kan verder niet betwisten dat zowel haar partner als de twee kinderen als Nederlandse onderdanen hoe dan ook verblijfsrecht in Nederland hebben.

Met betrekking tot een eventueel verblijfsrecht in Suriname stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook in dit verband een aantal overwegingen opneemt, zoals wat de mogelijkheid voor de partner van de verzoekende partij betreft om een inkomen te verwerven buiten België. Bovendien geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partij definitief naar Suriname moet terugkeren na haar vrijstelling door justitie, waarna de gemachtigde ingaat op de mogelijkheid voor het gezin om zich in Nederland te vestigen. De gemachtigde stelt aldus geenszins dat de verzoekende partij en haar gezin zich met zekerheid in Suriname (of in Nederland of elders) zullen kunnen vestigen, maar slechts dat zij niet aantoonbaar dat dit onmogelijk zou zijn. In dit verband wijst de Raad nog erop dat de verzoekende partij, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, op 13 februari 2019 op de hoogte werd gesteld van het feit dat werd overwogen om haar verblijfsrecht te beëindigen en dat haar de mogelijkheid werd geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 februari 2019 kennis kreeg van het betrokken schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken en op 13 februari 2019 in de gevangenis sprak met een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij op 12 maart 2019 samen met haar advocaat de relevante vragenlijst invulde en dat haar advocaat op 13 maart 2019 ook verschillende documenten overmaakte. De verzoekende partij voert in haar huidige verzoekschrift geenszins aan dat zij hierbij heeft aangegeven dat het voor haar en haar gezin onmogelijk zou zijn om zich in Nederland of Suriname (of elders) te vestigen, of dat bepaalde elementen het voortzetten van haar gezinsleven met haar partner en kinderen zou verhinderen, mochten zij toch gescheiden van elkaar gaan leven. Op dit laatste element gaat de Raad verder nog in.

De verzoekende partij voert verder in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde nalaat te onderzoeken of zij en haar gezin in staat zullen zijn om – bij een verhuis naar “het land van herkomst of elders” – in hun (basis)behoefte te voorzien. Zij wijst erop dat haar partner woonachtig en werkzaam is in België en hierdoor kan instaan voor de opvoeding van de minderjarige kinderen, waardoor dit rechtstreeks gelieerd is aan hun belangen. Zij geeft aan dat door de onzekerheid van het verkrijgen van een verblijfsrecht “in het land van herkomst of elders”, er eveneens een (nog grotere) onzekerheid geldt voor het gezin om over afdoende bestaansmiddelen te beschikken (ook inzake huisvesting). Volgens de verzoekende partij is de enige plaats waar deze onzekerheid niet geldt, België, alwaar haar partner woonachtig bij de kinderen en werkzaam is, en waar ook zij, na haar detentie, haar intrek neemt. De Raad wijst erop dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft overwogen dat uit niets blijkt dat haar partner België onmogelijk zou kunnen verlaten en geen inkomen zou kunnen verwerven buiten België. Door louter te stellen dat haar partner thans in België woonachtig en werkzaam is, en dat België de enige plaats is waar er geen onzekerheid is dat het gezin over afdoende bestaansmiddelen en huisvesting kan beschikken, betwist de verzoekende partij de voormelde vaststelling van de gemachtigde niet. De Raad herhaalt daarnaast dat de gemachtigde ook is ingegaan op de kansen van de partner van de verzoekende partij in Suriname. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook in haar huidige verzoekschrift op geen enkele manier uiteenzet waarom het voor haar Nederlandse partner niet mogelijk zou zijn om te werken in Suriname of in Nederland, zijnde het land waarvan deze partner de nationaliteit heeft. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de economische situatie van haar en haar gezin niet in aanmerking zou zijn genomen en artikel 44bis van de vreemdelingenwet hierdoor zou zijn geschonden. Ook verder in de bestreden beslissing gaat de gemachtigde overigens nog in op de economische binding van de verzoekende partij met België, en op de vaardigheden die zij in België heeft opgepikt en die haar wellicht ook elders van pas kunnen komen. Op dit motief gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de belangen van de kinderen. Zij geeft aan dat haar gezinsleven, ondanks haar detentie, doorleefd is, en dat de kinderen, net als haar partner, regelmatig op bezoek komen in de gevangenis. De Raad wijst erop dat de gemachtigde dit laatste ook uitdrukkelijk erkent in de bestreden beslissing.

De Raad stelt daarnaast vast dat de gemachtigde ook motiveert over de belangen van de kinderen in het licht van de mogelijkheid dat het gezin zich elders dan in België zou vestigen. Dit motief wordt door de verzoekende partij in het geheel niet betwist.

De verzoekende partij gaat daarentegen wel in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de belangen van de kinderen wanneer zij naar Suriname zou gaan, terwijl haar partner en kinderen in België zouden blijven. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat, zoals hoger reeds aangegeven, de gemachtigde uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijze definitief naar Suriname moet terugkeren. De verzoekende partij geeft aan dat het in het belang van de kinderen is dat zij op regelmatige basis contact kunnen houden met hun vader. Dit wordt door de gemachtigde ook niet betwist, aangezien hij uitdrukkelijk motiveert over de mogelijkheid tot contact via mail, telefoon of andere communicatiemiddelen. De verzoekende partij geeft in dit verband niet alleen ongestaafd aan dat zulk contact onmogelijk als vervanging kan dienen voor het directe fysieke contact dat de kinderen nu hebben met hun vader, maar zij verliest bovendien uit het oog dat de gemachtigde ook wijst op de mogelijkheid van periodieke reizen naar Suriname of een andere plaats waar de verzoekende partij zou verblijven. Deze mogelijkheid van periodiek fysiek contact wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Verder gaat de verzoekende partij in op de overweging van de gemachtigde dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen heeft als een uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde te hebben nagelaten op zorgvuldige wijze rekening te houden met de ontwrichtende impact van een (permanente) fysieke scheiding tussen de (jonge) minderjarige kinderen en hun vader. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij hierbij niet alleen voorbijgaat aan de hoger aangehaalde overweging van de gemachtigde van de mogelijkheid tot periodieke reizen, hetgeen aldus wijst op een niet-permanente fysieke scheiding. Zij laat bovendien na zelf in enige mate de ontwrichtende impact waarnaar zij verwijst, concreet te maken. Zij stelt zeer algemeen dat, zelfs indien er redenen van openbare orde worden opgeworpen, de belangen van de kinderen een centrale plaats moeten krijgen en behouden, en dat dit belang van de minderjarige kinderen "daarom" onvoldoende in overweging werd genomen. Op welke manier het belang van de minderjarige kinderen volgens de verzoekende partij onvoldoende in overweging zou zijn genomen, zet zij echter niet concreet uiteen, op de ongestaafde, vage kritiek na waarop de Raad hoger reeds is ingegaan. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Ten slotte gaat de verzoekende partij nog in op haar langdurig verblijf in België en Nederland, en het feit dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met haar langdurige afwezigheid uit Suriname.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde inderdaad wel degelijk erkent dat de verzoekende partij ondertussen een zevental jaren in België verblijft (waarvan een tweetal jaren in de gevangenis), dat zij hier vriendschappen heeft opgebouwd en dat haar sociaal leven zich hier afspeelt. Op de verdere motivering van de gemachtigde met betrekking tot de invloed van deze banden op een eventuele terugkeer gaat de verzoekende partij echter niet in, zodat zij eraan geen afbreuk doet.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, motiveert de gemachtigde vervolgens wel degelijk over haar banden met haar herkomstland Suriname. De gemachtigde overweegt in dit verband dat het onduidelijk is wanneer de verzoekende partij Suriname verliet, maar dat zij in 2005 een visum voor een familiebezoek in Nederland aanvraagde, zodat kan worden verondersteld dat zij op zijn minst toen nog in Suriname was. Gelet op de geboortedatum van de verzoekende partij was zij in 2005 18 of 19 jaar. De gemachtigde wijst verder op de mogelijkheid van ondersteuning van vrienden en familie in België en Nederland bij haar herintegratie in Suriname of elders, en de manieren waarop contact kan worden onderhouden. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de mate van binding met het land van herkomst en zo artikel 44bis van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier ingaat op de concrete overwegingen van de gemachtigde in dit verband. Zij herhaalt in dit onderdeel van haar middel immers slechts elementen die uitdrukkelijk blijken uit de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de verschillende onderdelen van het enig middel van de verzoekende partij benadrukt de Raad nog dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, niet maakt dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zou hebben gehandeld. De

verzoekende partij geeft met haar kritiek verder blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting of het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Uit dit arrest blijkt dat eerder al uitvoerig is nagegaan wat onder een andere verblijfplaats moet worden begrepen. De bestreden beslissing verwijst naar de eerder genomen beslissing van 5 september 2019 en de verzoekende partij voegt in wezen niets nieuws toe aan haar betoog en maakt niet duidelijk welke andere omstandigheden een nieuwe beoordeling noodzaken.

De bestreden beslissing wijst op het volgende:

“Betrokkene zou een duurzame relatie hebben met de genaamde M. G. M. (geboren op 12.10.1985, te Luanda -Angola, Nederlandse nationaliteit, E+-kaart geldig tot 10.01.2024). Het is bij haar dat hij destijds is ondergedoken geweest. Uit deze relatie zijn 3 kinderen geboren, nl. S. J. G. E. S. (geboren 22.04.2016, te Aalst, Nederlandse nationaliteit), M. I. N. G. B. E. (geboren 16.02.2019, te Dendermonde, Nederlandse nationaliteit) en M. A. S. N. E. (geboren te Aalst op 06/03/2020 van Nederlandse nationaliteit). Enkel het eerste kind is door betrokkene erkend. De andere twee kinderen kunnen door betrokkene nog niet worden erkend gezien zijn verblijf in de gevangenis. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging is hier dus niet aan de orde. Van het opnemen van verantwoordelijkheid was al helemaal geen sprake, want toen betrokkene cannabis verhandelde, had hij reeds een dochter. Het hebben van een kind heeft hem er dan ook niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen. Het feit dat de partner en de kinderen betrokkene regelmatig komen bezoeken in de gevangenis doen verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. De kinderen zijn nog zeer jong zodat redelijkerwijze verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk aan nieuwe omstandigheden zullen kunnen aanpassen.

Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen later een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel in België beschikbaar zou zijn.

Zij kunnen ook hun gezinsleven zo inrichten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Door middel van intensieve contacten, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de partner aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap opnemen.”

Uit deze motieven blijkt dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze rekening houdt met het langdurig gevangenisleven en met de bezoeken die door de familieleden gedaan worden in de gevangenis. De bestreden beslissing wijst correct op het gegeven dat van een effectief gezinsleven, waarbij de verzoekende partij haar verantwoordelijkheid opneemt, geen sprake is, te meer de verzoekende partij niet aarzelde cannabis te verhandelen toen haar dochter al geboren was. De beslissing van 5 september 2019 wees immers al op het volgende:

“Uw partner verklaarde schriftelijk op 22.11.2017 dat u na uw detentie op haar adres kan verblijven, hetgeen erop wijst dat jullie als een koppel op hetzelfde adres zullen wonen. Zij en de kinderen komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Uw dochter heeft u reeds erkend, uw zoon kon nog niet door u worden erkend gelet op uw verblijf in de gevangenis. Hoewel niet vaststaat dat uw partner van bij het begin van jullie relatie op de hoogte was van de feiten die u pleegde op 24.04.2014, is het niet onredelijk aan te nemen dat zij wel op de hoogte was van de drugsinbreuken die u pleegde aangezien ook haar

broer en vader hierbij betrokkene waren. Bij de geboorte van uw zoon diende uw partner reeds op de hoogte te zijn van alle door u gepleegde feiten.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders, verhinderen. Evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verderzetten.”

Het is kennelijk redelijk dat kan aangenomen worden dat de moeder van de kinderen weet had van de drugsinbreuken nu deze ten gevolge van een huiszoeking aan het licht kwamen. Verder werd de verzoekende partij al op de hoogte gebracht welke nationaliteiten in dit geval spelen (zie de beslissing van 5 september 2019): zowel de Surinaamse nationaliteit van de verzoekende partij als de Nederlandse nationaliteit van de moeder. Ook het gegeven dat het erkend kind en het andere van diezelfde moeder geboren zijn in België, werd in rekening gebracht. Het gegeven dat de bestreden beslissing niet meer herhaalt wat de mogelijkheden zijn voor de verzoekende partij om zich elders te vestigen, doet geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen in de vroegere beslissing, zeker nu de bestreden beslissing hiernaar verwijst.

De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat in dit geval de belangen van de samenleving primeren. De verwijzing naar de artikelen 3, 5, 6, 7, 9, 18.1 en 27 van het IVRK doet hieraan geen afbreuk, rekening houdend met het onverantwoordelijk gedrag van de verzoekende partij, zelfs nadat een kind was geboren en haar familiale afwezigheid gedurende vele jaren in het gezin door het ononderbroken gevangenisverblijf.

De verzoekende partij voert evenmin concrete hinderpalen aan waarom het voorgehouden gezin haar niet zou kunnen vervoegen naar bijvoorbeeld Suriname, mede gelet op de zeer jonge leeftijd van de kinderen en waarom een verblijf aldaar zou indruisen tegen hun belangen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met de duur van het legale verblijf van de verzoekende partij. De bestreden beslissing vermeldt de verkregen gezinshereniging met de stiefvader van de verzoekende partij en wanneer dit verblijf is beëindigd. Bij de bespreking van de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België werd rekening gehouden met het legaal verblijf van de verzoekende partij, legaal verblijf dat recent voor de aanhouding van de verzoekende partij grotendeels ondergedoken was. Ook werd in de beëindigingsbeslissing van 5 september 2019 rekening gehouden met andere familieleden van de verzoekende partij. Het gegeven dat de familieleden de verzoekende partij bezoeken in de gevangenis, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De gevangenisbezoeken worden in de bestreden beslissing besproken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de “*andere familieleden*”, buiten deze van het kerngezin, een schending van artikel 8 van het EVRM kunnen veroorzaken. Van enige bijzondere afhankelijkheidsbanden is geen sprake. De Raad herinnert er nog aan dat artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht oplegt, maar geen motiveringsplicht inhoudt.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen kritiek aan tegen de andere onderdelen van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN